

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: K-1/98-RZ
Bihać, 13.11.1998. godine

Pravosnažno 10.06.1999. godine.
Presudom Vrhovnog suda F BiH
Kž-613/98 od 10.06.1999. godine
potvrđena prvostepena presuda.

U IME NARODA!

Kantonalni sud u Bihaću, u vijeću sastavljenom od sudije Nijaza Omanovića kao predsjednika vijeća, sudije Mire Blažević i sudija porotnika: Esada Ramića, Ahmeta Mašića i Smaila Mustafića kao članova vijeća, te Senide Rahmanović kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog Beširević Alije, zbog krivičnog djela - ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. Krivičnog zakona, postupajući po optužnici Kantonalnog tužioca iz Bihaća Kt-568/96 od 27.02.1997.godine, nakon zaključenja glavnog pretresa, koji je trajao od 31.08.1998.godine do 12.11.1998.godine a vođen neposredno, usmeno i javno u prisutnosti Kantonalnog tužioca iz Bihaća Džafić Asima, optuženog Beširević Alije i njegovog branioca koji mu je postavljen po službenoj dužnosti advokata Mešić Mirsada, dana 13.11.1998.godine je donio i javno objavio slijedeću:

PRESUDU

Optuženi BEŠIREVIĆ ALIJA zv. "Alijica beg", sin H. i majke F. rođene Č., rođen 01.01.1949. godine u mjestu B.K. gdje i prebiva - Općina C., po nacionalnosti ..., državljanin ..., po zanimanju ugostitelj, oženjen, otac dvoje djece, pismen sa završenom ugostiteljskom školom, dobrog imovnog stanja, vlasnik ..., supruga mu ne zaposlena,

na osnovu člana 350. tačka 3. ZKP-a

OSLOBAĐA SE OD OPTUŽBE

Da je:

Za vrijeme rata, u periodu od 04.10.1993.godine do 21.08.1994.godine kao član Predsjedništva Ustavotvornog parlamenta tzv. Autonomne pokrajine Zapadna Bosna u V.K., operativno zadužen za uspostavu i funkcionisanje vlasti "Autonomije" na području Općine C., usmenim putem naređivao mjesnim organima vlasti da se prema civilnom stanovništvu naselja T., T.R., Š. i D.L. koji nisu bili pristalice tzv. APZB primjenjuju mjere protuzakonitog odvođenja u logore i druga protuzakonita zatvaranja, zbog čega je veći broj građana - civila naprijed navedenih mjesta protuzakonito odvedeno u koncentracione logore, odnosno protuzakonito zatvoreni od strane policije tzv. "AP Zapadna Bosna" među kojima N.A. A.E., R.A., Š.A., M.M., N.S., K.Z. i S.A. što je u suprotnosti sa odredbama člana 3. stav 1. tačka a. i c. te člana 27. stav 1. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata od 12.08.1949.godine.

Čime bi počinio krivično djelo - Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. KZ-a.

Po članu 99. stav 1. ZKP-a, troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava.

O b r a z l o ž e n j e

Kantonalni tužilac iz Bihaća, optužnicom broj Kt-568/96 od 27.02.1997.godine koju je u činjeničnom dijelu izmijenio na glavnim pretresima održanim u dane 30.10.1997.godine i 12.11.1998.godine, optužio je Beširević Aliju da je izvršio krivično djelo - Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. KZ-a predloživši da sud za označeno krivično djelo optuženog oglasi krivim i osudi po Zakonu.

U dijelu postupka koji se odnosi na ispitivanje optuženog /odbrana optuženog/, optuženi je izjavio da se brani šutnjom i da neće da odgovara na postavljena pitanja kod čega je ostao i nakon što ga je predsjednik vijeća poučio da time može otežati prikupljanje dokaza za svoju odbranu, nakon čega je po članu 317. stav 2. ZKP-a sud odlučio da se pročita iskaz optuženog koji je dao u toku istrage od 24.08.1996.godine i sa glavnog pretresa od 29.09.1997.godine koji su i pročitani.

Iz navedenih iskaza optuženog proizilazi njegova slijedeća odbrana:

U svojoj odbrani optuženi Beširević Alija negira izvršenje svih krivičnopравnih radnji iz optužnice a time i izvršenje krivičnog djela iz člana 142. stav 1. KZ-a.

On navodi da je osnovnu školu završio u C. a u P. srednju ugostiteljsku školu te da se bavio ugostiteljstvom. Kaže da je 1990. godine - misli da je bio januar, na terenu područja C. vodio aktivnost oko učlanjivanja ljudi i širenja jednog fronta Muslimanske stranke koja je formirana u Z. a to je, kako kaže, vrijeme kad u BiH nisu još bili sprovedeni višestranački izbori - dalje navodi, da je osnivanjem Stranke demokratske akcije /SDA/ odmah izabran u inicijativni odbor iste a to je maj 1990.godine i da je kao član inicijativnog odbora bio vrlo aktivan animirajući ljude na terenu zbog čega je izabran za člana Izvršnog odbora SDA C. /misli da je to bilo 22.05.1990.godine/. U periodu 1990.godine do 1991.godine postaje i član Regionalnog odbora SDA B. a formiranjem Skupštine Okruga B. postaje odbornik u toj Skupštini. Kako navodi, kad je riječ o njegovoj političkoj aktivnosti, bio je u tom periodu i odbornik u Skupštini Općine C..

U odbrani dalje navodi da je 30.04.1991.godine staklaru A.R. iz C. lično dao na ruke 25.000 DM u šilingama i to namjenski za kupovinu naoružanja - pušaka jer se već osjećalo kako kaže, "da ćemo biti napadnuti".

Ocjenjuje kao značajnim istaći da je u novembru 1991.godine na područje tadašnjeg Okruga B. došao O.H. koji je postavljen za komandanta Okružnog štaba odbrane, to je vrijeme formiranja Patriotske lige oko čega je lično bio angažiran na području Općine C. a u daljem slijedu događaja po zadatku biva angažiran oko otvaranja aerodroma u naselju Č. kod C. koji zadatak je izvršio i zašto je iz S. pohvaljen. Kaže da se tada vrše dalje pripreme za odbranu, situacija je vrlo teška, 21.04.1992.godine četnici napadaju B.K. kad je, kako sam kaže, svima bilo jasno pa i njemu da je to agresija na Republiku Bosnu i Hercegovinu i konkretno na Okrug B. nakon čega dolazi do otvorenog napada četničkih formacija na područje cijelog B. Okruga osim na V.K., u junu 1992.godine se strahovito granatira B., granatira se tada i C., vojska radi svoj posao

i vodi borbu protiv četnika a on kao političar sa ostalima učestvuje u aktivnostima kako bi se obezbijedilo da ta borba bude što uspješnija - donose se konkretne odluke kako bi se vojska što bolje logistički obezbjedila u pogledu hrane, municije, naoružanja i ostalog što nosi rat.

U svojoj odbrani dalje ocjenjuje kao bitan događaj dolazak F.A. - tadašnjeg člana Predsjedništva R BiH na područje Okruga B. kad dolazi do određenih previranja u civilnim organima vlasti /Skupština Okruga B., Izvršni odbor Skupštine Okruga B., Opaštinske Skupštine i Izvršni odbori skupština opština/ i u tom periodu je sa mjesta predsjednika Skupštine Okruga B. smijenjen dr. I.Lj. a na njegovo mjesto izabran ing. T.E. dok je za predsjednika Izvršnog odbora Skupštine Okruga Bihać izabran J.Z.. Kad se radi o A.F. i njegovom dolasku na ovo područje optuženi navodi da je tada situacija u svim pogledima bila vrlo, vrlo teška počev od hrane, municije i naoružanja pa je kako kaže "narod bio ohrabren njegovim dolaskom" a i on pa u tom kontekstu navodi da je posljednji avion na aerodrom Ć. sletio 31.12.1992.godine i "da je onda bio dosta dug period kad nije ništa ulazilo na ovaj Okrug", U daljoj dinamici su uslijedili sukobi između Bošnjaka i Hrvata u Srednjoj Bosni. Dalje navodi da je 30.aprila 1993.godine otišao u bolnicu u B. radi operacije žuči gdje je zadržan oko mjesec dana i potom se vratio kući i nastavio uobičajene aktivnosti.

Kako kaže, uskoro dolazi do inicijative za formiranje Autonomne pokrajine Zapadna Bosna za koju nije znao ko je istu pokrenuo /u vrijeme davanja odbrane kaže da zna da je to bio A.F./. Navodi da je tada oko 90% mještana C. uključujući i pripadnike Armije R BiH pripadnici 503 i 504 brigade podržalo ovu inicijativu koju je prihvatila i Skupština Okruga B. i tada se krenulo sa inicijativom na nivo Općina kad je kako kaže došlo do problema zbog toga što pojedine Općine nisu prihvatile inicijativu za formiranje AP Zapadna Bosna - iznosi situaciju u vezi ove inicijative u Općini C. pa kaže da je sjednica Skupštine Općine C. održana 19.09.1993.godine kojoj su pored općinskih delegata prisustvovali i predstavnici 5.Korpusa A R BiH na čelu sa komandantom R.D. a bili su prisutni i poslanici Skupštine R BiH sa Okruga B., ova sjednica je trajala dugo tj. od 09,00 sati do 06,00 sati narednog dana - diskusije su bile žučne a tema jedna: prihvatanje ili ne prihvatanje inicijative za osnivanje AP ZB odnosno u tom kontekstu da li da se sa inicijativom ide dalje na referendum među narod ili da se postupak obustavi - optuženi kaže da ne može reći kako je inicijativa na toj Skupštini prošla ali ono što zna to je da je tada traženo da se on opozove kao delegat Skupštine Okruga B. te je tražena smjena nekih funkcionera Općine C., ali kako kaže "ništa od ovog nije prošlo" pa je nakon par dana opet održana Skupština Općine C. gdje su ponovljeni raniji zahtjevi za smijene "ali je rezultat opet bio isti". Navodi da je tih dana, po održavanju sjednice Skupštine Općine C. jedna delegacija sa područja Okruga B. otišla na zakazani Sabor Bošnjaka u S. - misli da je to bilo 24.09.1993.godine /po sjećanju je nabrojao 19 članova delegacije/, u S. je kako kaže zatekao izuzetno tešku situaciju i tu u S. su čuli da je 27.09.1993.godine F.A. u V.K. proglasio Autonomiju, kaže da on apsolutno nije znao da je izabran u bilo kakav organ Autonomne pokrajine Zapadna Bosna te kaže da su čuli da je došlo do komešanja na B. Okrugu, čuli su da se već počelo mitingovati i da je situacija incidentna iz kojih su razloga tražili prijem kod najviših organa Države R BiH - navodi da su u Sarajevu primljeni kod najviše državne delegacije gdje se prodiskutiralo oko nastale situacije na B. Okrugu i da tada na tom sastanku nije donijet nikakav zaključak ali su oni uskoro tj. nakon dva dana krenuli za B. s tim da je dio delegata ostao u S.. Optuženi je sa grupom delegata došao u Z. gdje su se smjestili u hotel "D." odakle su nakon dva dana na njegovo insistiranje prebačeni za M. koji se nalazi na području R

H. uz samu granicu sa R BiH a prebačeni su on, N.M. i S.H. helikopterom nakon čega ih je UNPROFOR vojnim transporterom iz M. prevezao u naselje P. kod V.K. u bazu UNPROFORA, čim su tu došli dočekao ih je šofer A.F. rekavši im da trebaju da mu se jave što su oni i učinili i automobilom se dovezli do naselja P. - dispanzer gdje su se susreli sa F.A. u njegovom kabinetu i tu ih je F.A. upoznao sa kadrovskim promjenama a njemu rekao da je imenovan za člana parlamenta Autonomne pokrajine Zapadna Bosna a kada su tog dana sreli muža dr. H.S. koji im je rekao da je pobjegao iz C. gdje je bio maltretiran, optuženi je kako kaže zaključio da mu je nesigurno da se vraća u C. i tad je odlučio da ostane u V.K. što su učinili i dr. H.S. i M.N..

Dakle, kako kaže on je ostao u V.K. obavljajući dužnost člana Predsjedništva Ustavotvornog parlamenta Autonomne pokrajine Zapadna Bosna koje je po njegovim navodima bilo najviše zakonodavno tijelo AP ZB kojem su odgovarali svi ostali organi pa i sam predsjednik AP ZB F.A.. Navodi da je u ovom svojstvu učestvovao u donošenju važnih odluka a imao je i direktno zaduženje a to je pomoć i praćenje aktivnosti 4. brigade vojske tzv. NO AP ZB zbog čega je u više navrata odlazio na područje P.1 gdje je bila zona odgovornosti ove brigade i u komandi je razgovarao sa starješinama brigade vezano za opskrbljenost brigade naoružanjem, vojnom opremom i živežnim namirnicama /ovo je izjavio u istrazi/ dok je na glavnom pretresu na ove okolnosti iskazao da s obzirom na pritužbe od strane boraca vojske NO da se ne ravnomjerno raspoređuje hrana, da odnosi nisu u redu da netko prolazi bolje a netko lošije u ratu, da se nekoga mobilizira a nekoga ne, da na jednu stranu ide više čizama a na drugu manje - on je bio obavezan da to prati i da kontaktira sa nadležnima u pojedinoj brigadi a najviše je kako kaže kontaktirao sa logističarem u 4. brigadi kojem se ne može sjetiti imena i prezimena pa je samo možda dva puta kako kaže povodom navedenih problema bio u ovoj 4. brigadi.

Ističe da je 15.10.1993. godine prilikom ulaska snaga AP ZB u C. boravio u gradu sa zadatkom da uspostavi civilnu vlast na tom području a imao je i zadatak da se obrati građanima C. i on je to i učinio - kaže da se obratio riječima da građani budu mirni i dostojanstveni ali je narednog dana sa snagama AP ZB napustiti C. zbog napredovanja jedinica 5. Korpusa A R BiH.

Kaže da je u svom poslu kontaktirao sa predsjednicima mjesnih zajednica a izvještaj je redovno prosljeđivao A.F.. Cijelo vrijeme je boravio na području kojeg su kontrolirale snage AP ZB a od augusta 1994. godine do januara 1995. godine boravio je kao izbjeglica u T. /R H./ a zatim se nastanio u P. gdje je boravio sve do povratka na Unsko-Sanski Kanton u augustu 1996. godine.

U odbrani je još naveo da je u periodu dok se nalazio u V.K. tj. od oktobra 1993. godine pa do augusta 1994. godine kad su jedinice 5. Korpusa A R BiH oslobodile V.K., on kao član Predsjedništva Ustavotvornog parlamenta tzv. AP ZB u prostorijama SOUR-a "A." imao zajedničku kancelariju sa dr. H.S. gdje su se nalazile kancelarije i ostalih članova Ustavotvornog parlamenta pa su tu on i H. primali stranke a radilo se o ljudima iz C. - problemi s kojima su ljudi dolazili kod njih su bili: stanovanje, humanitarna pomoć i slično.

Navodi da su jednom, on, Š.B. /dopredsjednik a kasnije predsjednik Ustavotvornog parlamenta AP ZB/, M.N., K.S. i H.A. otišli u T. gdje su pred zgradom osnovne škole održali sastanak sa građanima ove MZ na kojem sastanku su kako kaže "građani podržali civilnu vlast MZ T.", kaže da on na tom sastanku nije ništa govorio te da su svi oni bili obučeni u civilnu odjeću a sastanak su održali zbog rascjepa na relaciji

civilna i vojna vlast AP ZB i u vezi humanitarne problematike. Nakon ovog sastanka oni su se vratili u V.K. a izvještaj je F.A. podnio B.Š..

Navodi da nije znao da li su na području V.K. postojali logori u koje su zatvarani civili i zarobljeni pripadnici 5.Korpusa A R BiH u periodu od oktobra 1993.godine do augusta 1994.godine a znao je za zatvor koji se nalazio u naselju P. rekavši da su u ovaj zatvor najvjerojatnije zatvarani zarobljeni pripadnici 5.Korpusa A R BiH jer je jedne prilike bio u tom zatvoru zamolivši kao građanin upravnika ovog zatvora E.O. da mu dozvoli da uđe u prostorije zatvora kako bi odnio neke potrepštine /cigarete, narandže i sl./ dvojici sinova H.H. sa O. za koje je čuo da se nalaze u tom zatvoru. On je naveo da nije čuo za zatvor D., zatvor - logor D., logor N., logor V. – M..

Također je naveo da je na nekim sjednicama Predsjedništva Ustavotvornog parlamenta bilo govora o nezakonitim hapšenjima pojedinih ljudi, ne može se sjetiti tko je formirao zatvor P., kaže da je dolaskom A.F. na Okrug B. poboljšano stanje u snadbjevanju prehrambenim artiklima pa to pojašnjava tako što je roba iz R H. preko teritorije tzv. SAO Krajina dolazila na B. Okrug, navodi da su autonomaške snage /ne može se sjetiti datuma/ preko teritorije tzv. SAO Krajina koju su "držali Srbi" prešli u rejon T. i da se tada radilo o vojničkom zauzimanju T..

Navodi da on nije ni za koga izdao nalog za hapšenje a da je naloge za hapšenja pojedinih lica i inače hapšenja sprovodio MUP AP ZB te da on kao član Predsjedništva Ustavotvornog parlamenta nije imao nikakvog pismenog odobrenja ili naređenja da bi mogao izdavati naređenja za hapšenja. On navodi da je za vrijeme dok je bio u V.K. pomogao pojedinim zarobljenim pripadnicima 5.Korpusa A R BiH i to: D.I., B.Z., K.I. i A.R. a da su sva ova lica bila u zatvoru P. gdje je kao što je već rekao upravnik bio E.O..

Kad je optuženom predložen materijalni dokumenat koji se nalazi u spisu predmeta - Zapisnik sa zajedničke sjednice Predsjedništva parlamenta i Vlade AP Zapadna Bosna od 15.04.1994.godine i pitan da li on taj zapisnik smatra vjerodostojnim i da li je ta sjednica održana 15.04.1994.godine odgovorio je da izričito ne može reći je li ili nije vjerodostojan ovaj zapisnik ali ono što može reći da mu je sumnjiv dio zapisnika koji se odnosi na njegove diskusije jer - kako kaže, njegov stil izražavanja nije kao u zapisniku a pored toga on nikada na takvim sjednicama nije toliko govorio kao što piše u tom zapisniku a u pogledu činjenice da li je sjednica održana 15.04.1994.godine odgovorio je da se stvarno toga ne može sjetiti.

Konačno, u završnoj riječi je optuženi izjavio da je nevin i da je kao takav punih 27 mjeseci pritvoren u Okružnom zatvoru u B., da djelo nije počinio i zatražio je da ga sud oslobodi od optužbe.

U toku postupka, u dokaznom postupku su izvedeni slijedeći dokazi: saslušani su svjedoci – Š.A., N.S., R.A., A.E., N.A., M.A., C.M., K.E., B.Z., S.A., K.Z., Š.R., K.I., A.H., B.Dž., T.R., H.A.1, K.E., D.I., A.S., S.H., D.V., Š.Z., A.Z. i G.I. - po članu 333. ZKP-a pročitani su iskazi svjedoka M.M. koji je dao na zapisniku sa glavnog pretresa od 07.10.1997.godine s obzirom da je isti u međuvremenu umro - na saglasan prijedlog stranaka pročitani su iskazi svjedoka K.F. od 01.10.1997.godine, P.A. od 21.10.1997.godine i I.N. od 27.10.1997.godine - pročitani su materijalni dokazi: "Službeni list Autonomne pokrajine Zapadna Bosna" broj 1/93 od novembra

1993.godine, naređenje predsjednika AP Zapadna Bosna A.F. od 26.11.1993.godine, rješenje Osnovnog suda u V.K. broj KV: 23/94 od 24.01.1994.godine, zapisnik sa zajedničke sjednice Predsjedništva parlamenta i Vlade AP ZB 15.04.1994.godine, akt Porezne uprave C. koji glasi na ime optuženog Alije Beširevića, prepiska Kantonalnog suda u Bihaću sa tužiocem Međunarodnog suda u Hagu, kazneni podaci za optuženog, spisi OJT V.K. broj Ktv: 354/94 i Ktv: 355/94, akt Komande 5.Korpusa Vojske Federacije BiH broj: 40-02/3-5-8-73-1 od 10.09.1998.godine, akt OSCE-a od 27.10.1998.godine, akt Skupštine Unsko-Sanskog Kantona broj 01/1-179/98 od 04.11.1998.godine, ostali dio krivičnog spisa te je izvršen uvid u šest fotografija u boji osnovne škole u naselju T. - Općina C..

Nakon savjesne ocijene svakog od pobrojanih dokaza pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima uključujući i odbranu optuženog, sud je zaključio da nije dokazano da je optuženi Beširević Alija učinio krivično djelo za koje je optužen /član 350. tačka 3. ZKP-a/.

Naime, optuženi se u suštini brani tako što priznaje da je u označenom vremenskom periodu od 04.10.1993.godine do 21.08.1994.godine obavljao funkciju člana Predsjedništva Ustavotvornog parlamenta tzv. Autonomne pokrajine Zapadna Bosna ali je izričit u negiranju da je imao ikakvo pismeno odobrenje ili naređenje na temelju kojeg bi mogao izdavati naređenja za hapšenja, lišavanja slobode ili pritvaranja pojedinih lica te je izričit da on nikada i ni za jedno lice koje se navodi u optužnici a ni bilo koje drugo lice nije izdao nikome naređenje /ni pismeno ni usmeno/ za primjenu mjera protuzakonitog odvođenja u logore ili druga protuzakonita zatvaranja. Dakle, optuženi u cijelosti negira izvršenje označenog krivičnog djela.

Pri utvrđivanju bitnih i odlučnih činjenica u ovoj krivičnopravnoj stvari, sud je pošao od nesporne činjenice da je na području Države Bosne i Hercegovine uključujući naravno i područje na kojem je osnovana i realno postojala tzv. Autonomna pokrajina Zapadna Bosna, u periodu od 1992.godine do 1995.godine vođen rat /dana 06.aprila 1992.godine Evropska zajednica je priznala R BiH kao nezavisnu državu a 07.04.1992.godine priznanje su izvršile i SAD a zatim su uslijedila priznanja od strane drugih država da bi dana 22.05.1992.godine R BiH bila primljena u članstvo OUN i ovim je Bosna i Hercegovina preuzela potpunu državnu suverenost i međunarodno pravni subjektivitet/.

Iz sadržaja "Službenog lista Autonomne pokrajine Zapadna Bosna", br. 1 od novembra 1993.godine sud je na pouzdan način utvrdio da je dana 27.09.1993.godine u V.K. osnovana i proglašena Autonomna pokrajina Zapadna Bosna sa svim funkcijama države - narodna odbrana , policija, inostrani poslovi i međunarodna trgovina, monetarna vlast i slično.

Iz priznanja optuženog i sadržaja navedenog "Službenog lista Autonomne pokrajine Zapadna Bosna" u kojem je objavljena Odluka o izboru predsjednika i članova Predsjedništva Ustavotvornog parlamenta u kojoj Odluci pod brojem 3 piše da je Beširević Alija izabran za člana Predsjedništva Ustavotvornog parlamenta, sud je na pouzdan način utvrdio da je optuženi Beširević Alija u periodu od 04.10.1993.godine do 21.08.1994.godine obavljao funkciju - dužnost člana predsjedništva Ustavotvornog parlamenta tzv. Autonomne pokrajine Zapadna Bosna.

Iz cjelokupne odbrane optuženog pažljivom analizom iste u kojoj on između

ostaloga navodi da je u naprijed navedenom svojstvu imao direktnu komunikaciju sa predsjednicima mjesnih zajednica na terenu, da je često kontaktirao sa stanovnicima C. tj. naselja koja pripadaju ovoj Općini kako bi im se našao pri ruci, da je 15.10.1993.godine prilikom ulaska snaga AP ZB u C. boravio u gradu sa zadatkom da uspostavi civilnu vlast na tom području kojom se prilikom i obratio građanima a dovodeći ovakvu odbranu u vezu sa iskazima svjedoka koji su saslušani tokom postupka /optuženog su vidjeli i u T., P.1, Š. - sve su to naselja koja pripadaju Općini C. /pri čemu je naročito značajan iskaz svjedoka H.S. koja je detaljno opisala šta je radio i kako je radio optuženi u označenom vremenu a imajući u vidu i materijalne dokaze koji su izvedeni tokom suđenja a koji se nalaze u spisu predmeta, sud je na pouzdan način utvrdio da je u označenom periodu od 04.10.1993.godine pa do 21.08.1994.godine optuženi kao član Predsjedništva Ustavotvornog parlamenta tzv. AP ZB sa sjedištem u V.K. bio operativno zadužen za uspostavu i funkcionisanje vlasti /civilne a ne vojne/ "Autonomije" na području Općine C. kojoj pripadaju naselja T., T.R., Š. i D.L..

Kad se radi o svim navedenim činjenicama koje je sud utvrdio, iste su po ocijeni ovog suda apsolutno nesporne, one su dokazane i u pogledu tih činjenica odbrana optuženog i pobrojani izvedeni dokazi su u potpunoj harmoniji a što znači da među njima nema apsolutno nikakvog nesuglasja.

Šta ovim sud zaključuje? Ovim sud zaključuje da su na pouzdan način dokazane slijedeće činjenice /slijedeći navodi iz optužnice/:

Optuženi Beširević Alija je za vrijeme rata, u periodu od 04.10.1993.godine do 21.08.1994.godine kao član Predsjedništva Ustavotvornog parlamenta tzv. Autonomne pokrajine Zapadna Bosna sa sjedištem u V.K. bio operativno zadužen za uspostavu i funkcionisanje vlasti /civilne/ "Autonomije" na području Općine C..

Kod ovakvog stanja stvari, s obzirom na naprijed navedene utvrđene činjenice, sud se posebno bavio utvrđenjem bitne, odlučne i u ovom predmetu ključne činjenice a to je da li je optuženi Alija Beširević kao član Predsjedništva Ustavotvornog parlamenta tzv. AP ZB sa sjedištem u V.K. tada usmenim putem naređivao mjesnim organima vlasti da se prema civilnom stanovništvu naselja koja su pobrojana u optužnici a koji nisu bili pristalice tzv. AP ZB primjenjuju mjere protuzakonitog odvođenja u logore i druga protuzakonita zatvaranja zbog čega je veći broj građana - civila naselja T., T.R., Š. i D.L. protuzakonito odvedeno u koncentracione logore, odnosno protivzakonito zatvoreni od strane policije tzv. AP ZB među kojima su : N.A., A.E., R.A., Š.A., M.M., N.S., K.Z. i S.A. a što je u suprotnosti sa odredbama člana 3. stav 1. tačka a. i c. te člana 27. stav 1. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12.08.1949.godine.

Sud je brižljivom, temeljitom i kompleksnom ocjenom svih izvedenih dokaza uključujući naravno i odbranu optuženog utvrdio i zaključio da nije dokazano da je optuženi Alija Beširević izdavao takve usmene naredbe /a ni pismene/ ikada, ikome, igdje ili prema bilo kome.

Ovakvo zaključivanje sud temelji na sljedećim dokazima i činjenicama koje su utvrđene istima:

Ni jedan materijalni dokaz koji je izveden na glavnom pretresu a koji se nalazi u spisu predmeta ne govori, ne upućuje i u konačnici ne dokazuje da je optuženi izdavao ovakve naredbe.

U ovom postupku svjedoci su ti koji su trebali riješiti pitanje da li je ili nije optuženi izdavao usmene naredbe u naprijed navedenom smislu kako to tvrdi optužba pa je iz tih razloga iskazima svjedoka sud posvetio posebnu pažnju. Ono što je bitno a to je da je sud cijeneći iskaze svih saslušanih svjedoka došao do zaključka da ni jedan svjedok nije rekao da je optuženi ikada, igdje ili prema bilo kome uključujući i lica koja su navedena u optužnici izdao ovakve naredbe tj. usmenim putem naređivao mjesnim organima vlasti da se civilno stanovništvo pobrojanih mjesta odvodi u logore i zatvore. Uostalom, kad se radi o ovoj ključnoj činjenici, svjedoci kažu slijedeće:

N.A. - nije mu poznato da je optuženi naređivao i organizovao zatvaranja stanovništva T., nije čuo da je optuženi za bilo koga izdao bilo kakvo naređenje da se uhapsi ili privede.

A.E. - prilikom hapšenja kući su joj došli civilni policajci Č.E. i Dž.E. koji joj nisu dali nalog za hapšenje ali su joj rekli da su dobili nalog od Ministarstva iz V.K. da se ona uhapsi. Ne zna po čijem je nalogu tada uhapšena.

R.A. - kao mještanku T. priveli je policajci E.Ć. i E.Dž. došavši njenoj kući i u više navrata joj rekli da je privode po naređenju Alijice bega iz V.K. a koje naređenje je došlo iz MUP-a.

Š.A. - kao mještanki T., dana 15.6.1994.godine kući su joj došli policajci AP ZB S.Z. i A.S.1 koji su joj rekli da trebaju po naređenju Alijice bega privesti nju, muža joj M. i sinove A. i M. a dok se nalazila kao zatvorenica u logoru D. upravnik B.Ć. prijetio njoj i ostalim zatvorenicima Alijicom begom od prilike govoreći da: “ako vam dođe Alijica beg biti će te bijene tj. tučene”. U toku iskaza je rekla i to da je S.Z. rekao njoj i njenoj porodici da su on i AS.1 naređenje dobili od Alijice bega.

M.M. - kao mještanim T. 11 puta je bio priveden i pritvaran od policije tzv. AP ZB, stariji ljudi T. su bili privođeni i zatvarani a kad je on pitao zašto se to čini rekli su mu da je to stvar Ministarstva i Alije lično. Jednom je bio u kukuruzani u dvorištu svoje kuće pored koje ide put gdje se zateklo više uniformisanih pripadnika AP ZB pa kad je jedan od njih pitao zašto privode ove starije ljude jedan iz grupe je odgovorio: “to je stvar ministra Alijice” pa svjedok kaže da tada nije znao o kojem se Alijici radi a tokom suđenja kaže: “čujem da je to bio ovaj Alija Beširević koji je u sudnici” a kad je svjedok pitan od koga to čuje, on je odgovorio: “pa narod priča”. Ovaj svjedok je naveo da za 11 puta koliko je priveden nitko mu nikada nije dao nikakav pismeni nalog za privođenje a prilikom privođenja policajci, odnosno lica koja su ga privodila nikad mu nisu rekli po čijoj naredbi ga privode.

N.S. - kao mještanim T. u maju 1994.godine tučen je od policajca S.M. koji mu je rekao: “hajde sad žali se Alijica begu u V.K., po njegovoj naredbi vas trebamo privesti”. Svjedok poznaje optuženog, čuo je da je optuženi bio na dužnosti ministra policije tzv. AP ZB i smatra da optuženi kao čovjek, znajući njega i dida mu ne bi mogao izdati takvo naređenje.

K.Z. - kao mještanka D.L. /Općina C./ uhapšena je zajedno sa S.A.. Ne zna da li hapšenje nje i A. ima ikakve veze sa optuženim i kaže: “meni je žao što svjedočim protiv ovog čovjeka a ja ga uopće ne poznajem, i zašto me toliko pozivate i saslušavate za čovjeka kojeg uopće ne poznajem a oni koji su me privodili i osudili sada hodaju slobodno po V.K.”. Ne sjeća se da li je itko od policajaca prilikom hapšenja spominjao

optuženog ili K..

S.A. - kao mještanka D.L. /Općina C./ uhapšena zajedno sa prijateljicom K.Z. od strane policije tzv. AP ZB. Prilikom privođenja ona je od lica koja su je privodila tražila nalog a jedan od njih joj je rekao da joj neće trebati ništa već da nalog može tražiti od K. i od Alijica bega. Ona ne zna da su K. i Alijica beg izdavali takve naloge.

M.A. - nastanjen u T. optuženog gotovo da i ne zna. Jednom ga je u njegovoj kući u T. tukao policajac S.M. i tada mu je rekao da se može žaliti Alijica begu.

Nije mu poznato da je optuženi izdavao bilo kakve naredbe za upućivanje civilnog stanovništva u logore.

C.M. - dana 03.12.1993.godine nalazila se na prozoru svoje kuće /prvi sprat/ u Č. križu i vidjela je kad su autonomaške snage upale u selo i pred njeno dvorište došao automobil iz kojeg su izišli optuženi, N.F., K.E. i S.M. pa je u momentu kad se počelo pucati u pravcu optuženog, optuženi naredio komandiru policijskog punkta D. da puca u kuću R.S. što je D. odbio rekavši da se tamo nalaze djeca pa je kaže, D. tada psovao F.A. i ženu mu F. i državu i sve.

K.E. - svjedočila je o periodu tzv. Druge autonomije koji nije predmet ovog djela tj. ona je svjedočila o periodu od kraja 1994.godine pa dalje.

B.Z. - bio je zatvorenik u logoru D.. Ne zna po čijem nalogu je hapšen a misli da je to po nalogu B.R.. Ne zna da li je optuženi izdavao naloge za hapšenja. Prilikom napuštanja Okruga B. optuženi mu je pomogao da ode u R Hrvatsku /K./.

Š.R. - dana 25.03.1994.godine pripadnici vojske NO AP ZB su mu oduzeli autobus zbog čega je otišao u V.K. optuženom kako bi mu se autobus vratio, optuženi ga je fino primio i obećao mu pomoći. Nije mu poznato da je civilno stanovništvo T. u kojem je on cijelo vrijeme boravio odvoženo bilo kuda. Nije mu poznato da je optuženi organizirao i naređivao odvođenje civilnog stanovništva u logore i lično smatra da on takvo nešto ne bi učinio a ni od koga nije čuo da je optuženi naređivao zatvaranje stanovnika.

K.I. - kao pripadnik 5.Korpusa je zarobljen od snaga tzv. AP ZB i odveden u logor D. gdje je proveo oko tri mjeseca. Nije mu poznato da je optuženi izdavao naređenja i organizirao protuzakonita zatvaranja civilnog stanovništva niti je u logoru od bilo koga čuo da je optuženi ikog fizički zlostavljao, tukao ili davao naređenja za tako nešto.

A.H. - dana 18.12.1993.godine kaže da je prešao na teritoriju AP ZB sa namjerom da na tom području obavlja potrebne zadatke za BiH. Odmah po dolasku je stavljen u kućni pritvor u kojem se zadržao oko 1,5 mjeseci. Dana 27.01.1994.godine angažovan je u službi bezbjednosti zadužen kao referent bezbjednosti u CSB V.K. a pretpostavljeni mu je bio B.R.. 04.06.1994.godine izabran je za člana Predsjedništva Ustavotvornog Parlamenta AP ZB gdje se zadržao do 08.07.1994.godine kad je po odobrenju i zadatku Komande 5.Korpusa prešao na stranu pod kontrolom 5.Korpusa. 1994.godine vidio je optuženog u društvu sa H.S., Š.B. i K.S. u naselju T. gdje je održao sastanak sa mještanima MZ, komandom 6.brigade vojske NO AP ZB i civilnom policijom. Na ovom

zboru kojim je predsjedavao B.Š. se optuženi obratio prisutnima govoreći da treba otkrivati a zatim privoditi simpatizere 5.Korpusa kako isti ne bi “trovali narod”, odnosno da ljude koji surađuju sa 5.Korpusom treba izolovati pa ih hapsiti. Ubrzo nakon ovog sastanka u T. lišeni su slobode S.A. i njen muž S.Ć. a njegov pretpostavljeni R.B. je kao pomoćnik ministra za poslove bezbjednosti tzv. AP ZB potpisao oko 12 do 15 naredbi za hapšenja lica iz T.. Iznosi mišljenje, pa kaže da su izgovorene riječi u T. značile konkretno policiji u T. da mogu uhapsiti bilo koga tko po njihovoj ocijeni surađuje sa 5.Korpusom te da su nakon govora policajci u T. imali odriježene ruke da rade po svom nahođenju procjenjujući po vlastitom nahođenju koga treba a koga ne treba uhapsiti. Misli da je ovaj zbor u T. održan pred osnovnom školom pa kad opisuje tu građevinu kaže da se radi o društvenoj zgradi i misli da ima prizemlje i još dva sprata - kaže da je prisustvovao ovom zboru u T.. On ne može predložiti nikoga tko bi mogao posvjedočiti istinitost njegovih navoda. Izričit je kad kaže da nije čuo da je optuženi direktno naredio bilo čije hapšenje a poznato mu je da on nije ni mogao narediti hapšenje s obzirom na funkciju koju je obavljao ali mu je isto tako poznato s obzirom na tu funkciju da je optuženi mogao politički djelovati prema civilnoj policiji i usmjeravati njihovo djelovanje a lokalna policija je vršila hapšenja pojedinih ljudi. Kaže, na sjednicama Predsjedništva Ustavotvornog parlamenta kojima je i on prisustvovao, optuženi Alija Beširević nije nikad zahtijevao bilo čije hapšenje i zatvaranje. I konačno, kaže da prema njegovim saznanjima, naredbe za hapšenja ljudi izdavao je zamjenik ministra za poslove policije I.Đ..

B.Dž. - živjela u P.1, u oktobru 1993.godine policija je otjerala u logor D. pa kad joj je jednom u logoru pozlilo, dok je stajala u hodniku uz prozor da udahne svježeg zraka prišao joj optuženi i rekao: “vaš muž je otišao na četničku stranu a da nije otišao vi se ne bi nalazili tu gdje ste”.

T.R. - 04.12.1994.godine snage tzv. AP ZB su ušle u T., on je 13 puta hapšen a ne zna po čijoj naredbi ali zna da su do tri hapšenja bila po naredbi B.R. po čijoj je naredbi uhapšena i njegova supruga M.. Ne može reći da li je optuženi imao ikakve veze sa njegovim hapšenjima, on to stvarno ne zna niti je od koga bilo šta čuo vezano za ova hapšenja. Nije čuo i ne zna da li je bilo tko drugi u bilo kojem mjestu uhapšen po nalogu optuženog.

H.A.1 - nastanjen u T.R. u koje su 02.12.1993.godine ušle autonomaške snage, uhapsile i sprovele u zatvor D. u kojem se nalazilo oko 120 zatvorenika /uglavnom zarobljenih boraca 5.Korpusa i nešto civila/. Nitko od pripadnika policije koja ga je tada privodila u zatvor nije spominjao po čijoj naredbi to čine. U zatvoru u kojem je bilo stanovnika T. nije nitko od njih spominjao da je u zatvor dospio po naredbi optuženog. Nije mu poznato tko je naređivao privođenja i odvođenja civilnog stanovništva u zatvor. Ne zna po čijem je naređenju on uhapšen a prilikom saslušanja nije nitko nikada spominjao optuženog. Kaže da optuženog poznaje dobro, da nisu politički istomišljenici ali da optuženi sigurno nije ni njemu ni bilo kome drugom za vrijeme trajanja Autonomije učinio bilo kakvo zlo a on je čak šta više čuo i zna da je optuženi mnogima pomogao pa i njemu s obzirom da je on u zatvoru previše glasno i žučno govorio protiv Autonomije poručivši mu da manje priča i da se smiri i šuti i da se previše ne eksponira a da će sve proći. Svjedok zna da je optuženi pomogao i zatvoreniku B.Z. kojeg je nahranio kod kuće u V.K.. Svjedok je u zatvor D. došao prije D.V. na kojem prilikom dolaska u zatvor nije primijetio nikakve ozljede niti se tada žalio da je tučen a kaže da je nakon par dana u zatvoru bio pretučen /D.V./ od G.I. zv. “Ć.” i njegovih ljudi te da V.

nikad nije spominjao optuženog u vezi te tuče.

D.V. - 04.12.1993.godine kao pripadnika 5.Korpusa zarobile su ga autonomaške snage dok se nalazio kod svoje kuće u naselju Š. i sprovele ga u zatvor D.. U ovom zatvoru je odveden u kancelariju upravnika E.O. gdje je zatekao optuženog, S.H. i M.N. i tada mu je optuženi nudio da bude komandant 6.brigade vojske NO tzv. AP ZB što je on odbio a ovaj mu je rekao da je slobodan, te kad je odveden u halu po njega su došla trojica stražara koji su ga odveli u prostoriju blizu ove kancelarije upravnika i tu ga premlatili. Kaže da je od razgovora sa optuženim do ovog premlaćivanja prošlo maksimalno 10-15 minuta. On ne zna po čijoj je naredbi tučen. On nije ni od koga i ni u kojoj prilici čuo da je uhapšen po nalogu ili naredbi optuženog. Poznaje svjedoka H.A.1 već 20 godina a kad je vraćen u ćeliju poslije ove tuče među 120 do 130 zatvorenika vidio je i H.A.1 sa kojim je pričao ali se ne sjeća o čemu i da li mu je govorio da je u kancelariji upravnika optuženi mu nudio da bude komandant 6.brigade i da li mu je išta od toga pričao, on se ne sjeća da li je uopće spominjao tada optuženog.

K.E.1 - kao mještani T. je od septembra 1993.godine do augusta 1994.godine živio u svojoj kući u T.. On je dva puta privođen i ne dovodi ni u kakvu vezu optuženog sa svojim privođenjima niti zna da je optuženi za bilo koga pa i njega izdao bilo kakvu naredbu za hapšenje i lišavanje slobode. Ne zna po čijoj su naredbi hapšeni mještani - civili naselja T.. Nakon zбора koji je održan u T., on se sa optuženim Beširević Alijom pozdravio jer se dugo poznaju a njemu lično optuženi nije ništa loše učinio.

D.I. - kao pripadnik 5.Korpusa je zarobljen od autonomaških snaga 03.12.1993.godine, odmah je pretučen a potom odveden sa ostalim zarobljenicima u osnovnu školu V. gdje su prenoćili a zatim su sprovedeni u logor D. u kojem se nalazio do 10.02.1994.godine kad je razmijenjen. Optuženog poznaje od 1991.godine. Za vrijeme zarobljeničtva optuženog je jednom vidio u logoru D. kad je s njim i razgovarao i kad mu je optuženi ponudio da pređe na stranu Autonomije ili da napusti Okrug i ode u Z., drugi put ga je vidio u P.1 kad je bio na izvršenju radne obaveze i tada je optuženi razgovarao sa aktivistima MZ a zatim je u tri navrata optuženi slao po njega automobil kojim je on odvožen u njegov stan u V.K., tamo je ručao, optuženi mu je omogućio da se okupa. On lično nije čuo da je optuženi Beširević Alija izdavao bilo kakve naredbe za bilo čije pritvaranje, tuču ili bilo kakav oblik zlostavljanja.

K.F. - obavljao je dužnost policajca u Policijskoj stanici T.R. čije je sjedište bilo u T. u periodu januar - mart 1994.godine / u martu 1994.godine napustio je Okrug B./.

Poznaje optuženog, u toku rata ga je viđao u više navrata i poznato mu je da je optuženi za vrijeme Autonomije u V.K. bio angažovan u Općini C. koja je bila tu izmještena. On je kao policajac bio angažiran na poslovima kontrole saobraćaja i održavanja javnog reda i mira, maltretiranja civilnog stanovništva nije bilo a sjeća se da su jednom po naredbi komandira T.E. priveli sedam ili osam civila - mještana MZ sa kojima su obavljani informativni razgovori a potom su pušteni kućama. Poznato mu je da su mještani MZ Š.A., N.A., A.E. i R.A. bili privođeni od njegovih kolega - policajaca a koliko mu je poznato sa navedenim licima razgovor je obavljao Č.E. koji je vršio dužnost inspektora nakon čega su ova lica vraćena svojim kućama. Po njegovom sjećanju negdje u februaru 1994.godine u T. je vidio Beširević Aliju zajedno sa Š.B. i H.S. dok se pred osnovnom školom u T. održavao sastanak a on je to vidio jer se nalazio u blizini. Na ovom sastanku govorilo se o teškoj materijalnoj situaciji s obzirom da ljudi nisu imali hrane pa je po njegovom sjećanju tada zaključeno da ljudi ne idu na rijeku K. s obzirom da je tamo sve

bilo minirano jer su se nalazili tamo četnici, već da se stanovnici obraćaju civilnim vlastima MZ. Čuo je od drugih ljudi da onaj tko je želio napustiti područje AP ZB se mogao obratiti optuženom jer je čuo da je optuženi dobar čovjek i da može pomoći da čovjek izađe sa Okruga a da za to ne treba plaćati kartu. Naređenja za privođenja davao je lično komandir stanice policije u T. T.E.1 i to usmeno a on ne zna tko je izdavao naredbe komandiru stanice T.E.1.

I.N. - svjedoči o periodu tzv. druge Autonomije a to je kraj 1994.godine i dalje a što nije predmet ovog krivičnog djela. Kaže da je zarobljena od pripadnika A. vojske u decembru 1994.godine i odvedena u logor D. u V.K. u kojem je upravnik bio M.E. /K./, optuženog nije nikad vidjela u toku rata i kaže da bi voljela vidjeti tog čovjeka Aliju Beširevića, kaže da dok je bila u logoru V. M. da je jedne prilike policajac Č.I. naredio da glasnije višu prilikom postrojavanja "živio babo" i si. da čuje Alijica beg te kaže: "što se tiče izjave koju sam dala policiji to ništa nije tačno".

P.A. - dana 20.12.1993.godine u rejonu T. je zarobljen od strane paravojnih formacija F.A. kao pripadnik 5.Korpusa A R BiH kad je i ranjen, završio je u zatvoru D. gdje su uslovi bili vrlo teški a upravnik ovog zatvora bio je E.O.. Optuženog poznaje i jednom ga je vidio u zatvoru D., vidio ga je dok se nalazio na betonskoj pisti u krugu onako u prolazu i ništa više ne može reći za njega jer ne zna. U zatvoru nisu nikad pričali o optuženom, nisu čuli o njemu ništa niti ga je itko spominjao. On ne zna šta je radio optuženi u to vrijeme a znao je i tada N.M. i Š.B. koji su njegove komšije dok H.S. nije poznavao.

A.S. - u 4.brigadi vojske NO AP ZB bio od novembra 1993.godine do februara ili marta 1994.godine kad je premješten u civilnu policiju tj. PS T.R. koja je obuhvatala i T.. Komandir Policijske stanice bio je T.E.1 a njegov zamjenik S.Š.. On je kao policajac vršio u par navrata privođenja mještana T. u PS i to uvijek po naređenju komandira T.E.1 a rjeđe od zamjenika komandira S.Š., naređenja su uglavnom bila usmena. On navodi pojedinačna lica koja je po navedenim naredbama on lično privodio a to su: N.A., N.S., lice po imenu M. i dvije žene iz T.. Optuženog poznaje površno a nikad nisu razgovarali. On ne zna od koga je i da li je uopće komandir PS T.R. T.E.1 dobivao naređenja za privođenja i hapšenja pojedinaca a misli da T.E.1 i nije morao dobivati od nekoga posebna naređenja i misli da je T.E.1 mogao sam operativno djelovati na tom području. Kaže da njemu lično nikad optuženi nije izdao naređenje da bilo koga privede na informativni razgovor ili da koga liši slobode niti je čuo od bilo koga da je optuženi takvo naređenje izdao i bilo kome drugom.

S.H. - u svjedočenju potvrđuje odbranu optuženog u svim njenim bitnim elementima pa još iznosi slijedeće: Ministar vojske i policije bio je S.I. zv."Ž." a Đ.I. je bio načelnik policije za cijelu AP ZB. Tvrdi da optuženi Beširević Alija nikad i ni za koga nije izdao naređenje da se uhapsi, liši slobode, privede na informativni razgovor i slično niti je optuženi kao ni ostali članovi Predsjedništva Ustavotvornog parlamenta mogao s obzirom na nadležnost izdati takvu naredbu. Hapšenja, privođenja, lišavanja slobode kao i privođenja na informativne razgovore bilo je u nadležnosti Ministarstva policije i vojske kojim je rukovodio S.I. zv. "Ž." a načelnik policije u tom Ministarstvu je bio Đ.I..

Š.Z. - dana 02.12.1993.godine oko 00,03 sati vojska NO AP ZB zarobila ga je sa njegovim borcima u reonu T. /on je tada bio komandant TO T./ a isti dan oko 00,04 sata

vidio je optuženog pred kućom R.Z. kad je stajao na cesti sa H.S., F.N., M.N. i K.E.2 i tada optuženi nije izdavao nikakva naređenja nikome. Nije čuo da je optuženi za bilo koga izdao bilo kakvo naređenje da se uhapsi, liši slobode ili privede na informativni razgovor. On je tada vidio da su civili zarobljavani i završavali su u zatvoru u V.K. a on ne zna tko je to naređivao.

A.Z. - govori o zboru u T. na kojem nije govorio optuženi. Pokazano mu je šest fotografija u boji i on je potvrdio da se radi o osnovnoj školi gdje je održan zbor u T.. Kaže da je bilo privođenja i hapšenja pojedinaca a po njegovom mišljenju naredbe je izdavao šef policije u T. /jedno vrijeme je bio S.Š./ . On ne zna da je optuženi za bilo koga izdao naredbu da se privede ili uhapsi niti je čuo da je on takve naredbe izdavao.

G.I. - bio je politički protivnik "Autonomije" i kao takav je 15,5 mjeseci proveo u logorima, zatvorima i raznim podrumima AP ZB. Optuženog ne poznaje a jednom ga je vidio u aprilu 1994.godine u Š.. U sjećanju mu je ostalo hapšenje u aprilu 1994.godine kad je zatvoren u osnovnu školu u Š. - Općina C. gdje je proveo četiri dana - fizički ga je pritvorio policajac "R." . On ne zna po čijoj je naredbi tada pritvoren i uhapšen. Sigurno zna jer ima rješenje kod kuće da je 11.6.1994.godine a njegova žena A. dana 13.06.1994.godine su pritvoreni po naredbi Đ.I. jer u rješenju o pritvoru piše njegovo ime i prezime /Đ.I./ . Kaže da optuženi nikad nije izdao ni jednu naredbu da ga se liši slobode, uhapsi ili pritvori te kaže da nije čuo ni od drugih da je za bilo koga optuženi Beširević Alija izdavao takve naredbe.

Ocjenujući iskaze svih naprijed navedenih svjedoka, sud zaključuje da nije dokazano da je optuženi Beširević Alija u označenom vremenskom periodu izdavao bilo kakve naredbe /ni usmene ni pismene/ da se civilno stanovništvo iz mjesta navedenih u optužnici odvodi u logore i zatvore ili na bilo koji način hapsi, pritvara i lišava slobode. Ocjenujući iskaze svjedoka R.A., Š.A., M.M., N.S. i S.A., sud zaključuje da su ti iskazi paušali a saznanja posredna tako da se iz ovih iskaza ne može zaključiti da je optuženi izdavao naprijed navedene naredbe tim prije jer su ovi iskazi suprotni iskazima ostalih saslušanih svjedoka /..."u više navrata joj rekli da je privode po naređenju Alijice bega iz V.K. a koje naređenje je *došlo iz MUP-a* !!! "to je stvar ministra Alijice"; "pa narod priča"; "hajde sad žali se Alijici begu"; "...već da nalog može tražiti od K. i Alijica bega " itd/. U navedenom smislu je vrlo značajan iskaz svjedoka A.S. koji je konkretno rekao da je naredbe za privođenja mještana T. izdavao komandir Policijske stanice T.E.1 a rjeđe njegov zamjenik S.Š. te je još naveo da je lično on po naredbi komandira odnosno njegovog zamjenika priveo N.A., N.S., lice po imenu M. i dvije žene iz T.. U vezi naredbi za hapšenja, lišavanja slobode, pritvaranja i slično dosta svjedoka je tokom postupka reklo da su te naredbe imenom i prezimenom izdavali: B.R., Đ.I., T.E.1 i S.Š. /ovo su rekli svjedoci – A.S., K.F., T.R., S.H., G.I., A.H. i A.Z./ . Ono što je značajno i bitno u svemu ovome je to da nitko od svjedoka nije rekao tokom postupka da je optuženi Beširević Alija izdavao takve naredbe.

Čak šta više, trojica svjedoka su posvjedočili da im je optuženi Beširević Alija pomogao na vrlo konkretan način dok su se nalazili u zatvoru u V.K. tako što ih je nahranio kod kuće poslavši po njih u zatvor šoferu sa automobilom, omogućio im da se okupaju, nekima je dao cigarete, voća i slično /svjedoci K.I., B.Z. i D.I./.

Neki su svjedoci za optuženog rekli: ... čuo je da je optuženi dobar čovjek /K.F./, optuženi je miran čovjek i mirne naravi /N.A./, poznajući optuženog i dida mu smatra da on ne bi mogao izdati takvo naređenje /N.S./, nakon zbora u T. lijepo se pozdravio sa optuženim jer se poznaju dugo a njemu optuženi nije ništa loše učinio /K.E.1/, već duže

vremena poznaje optuženog i zna kakve je naravi i lično smatra da on nije osoba koja bi mogla izdavati takve naredbe za takvo postupanje prema civilnom stanovništvu - njih dvojica nisu politički istomišljenici ali smatra da optuženi sigurno nije ni njemu a ni bilo kome drugom za vrijeme Autonomije učinio bilo kakvo zlo a on zna da je optuženi mnogima pomogao pa i njemu dok se nalazio u zatvoru /H.A.1/, meni je žao što svjedočim protiv ovog čovjeka a ja ga uopće ne poznajem i zašto me toliko pozivate i saslušavate za čovjeka kojeg uopće ne poznajem a oni koji su me privodili i osudili sada slobodno hodaju po V.K. /K.Z./.

Kad se radi o svjedočenju H.A. sud je njegov iskaz ocijenio takvim da u pojedinim dijelovima odgovara istini jer se slaže sa iskazima ostalih saslušanih svjedoka i činjenicama koje su utvrđene iz istih dok se u drugim dijelovima njegov iskaz ne može prihvatiti jer je suprotan iskazima svih ostalih saslušanih svjedoka kao i materijalnim dokazima koji se nalaze u spisu. Naime, prvo što je sud utvrdio iz dokumenta komande 5.Korpusa VF od 10.09.1998.godine je da u navedenoj komandi ne postoje dokumenta iz kojih je vidljivo da je svjedok H.A. po zadatku 5.Korpusa boravio na području tzv. AP ZB u periodu 1993/94 godine /ovaj dokaz je izveden u dokaznom postupku čitanjem/. Drugo što je utvrđeno iz iskaza svih svjedoka /a bilo ih je puno/ koji su svjedočili na okolnost održanog zbora u naselju T. u prvom kvartalu 1994.godine a koji je održan pred osnovnom školom i onog o čemu se na tom zboru raspravljalo je da tada optuženi Beširević Alija nije apsolutno ništa govorio na tom zboru a svjedok A.H. ga je dosta teško teretio u vezi sadržaja njegovog navodnog govora a u kontekstu toga vrlo je značajno da svjedok kad je opisivao osnovnu školu rekao je da se radi o društvenoj zgradi koja se sastoji od prizemlja i dva sprata dok iz iskaza svih pobrojanih svjedoka i fotodokumentacije /šest fotografija u boji/ proizilazi da se radi o jednoj prizemnoj zgradi - kući. Ovim sud zaključuje da svjedok H.A. uopće nije ni bio tada na tom zboru a slijedom toga sve ono što je rekao vezano za ovaj zbor koji se održao u naselju T. i sadržaj navodnog govora optuženog, sud ne može prihvatiti.

Kad se radi o ocijeni iskaza svjedoka D.V. koji u pogledu bitnih elemenata djela ne tereti optuženog ali u svom iskazu navodi jednu konkretnu situaciju koja se navodno desila u kancelariji upravnika E.O. /zatvor D./ gdje mu je optuženi u prisustvu H.S. i N.M. te upravnika zatvora E. nudio da bude komandant 6.brigade vojske NO tzv. AP ZB - sud ovaj dio iskaza svjedoka ne može prihvatiti iz jednostavnog razloga što je suprotan iskazu H.A.1 koji je u to vrijeme bio u tom zatvoru, suprotan je odbrani optuženog te je suprotan iskazu svjedokinje S.H. i što je vrlo značajno sud je ocijenio prilikom suočenja ovog svjedoka sa optuženim i sa svjedokinjom S.H. u njegovom ponašanju i davanju odgovora da je neuvjerljiv i kao takav u ovom dijelu njegov iskaz je za sud neprihvatljiv.

Ocjenjujući vjerodostojnost iskaza svjedoka K.E. i I.N. sud je utvrdio i zaključio da su ovi svjedoci govorili o periodu tzv. druge autonomije tj. o periodu od kraja 1994.godine pa dalje a koji period apsolutno nije predmet ovog krivičnog djela i zbog toga su njihovi iskazi u ovoj krivičnopravnoj stvari za sud irelevantni.

Iskazi svih ostalih svjedoka su za sud vjerodostojni, istiniti jer je puno tih svjedoka u konačnici imalo problema za vrijeme trajanja tzv. Autonomije na tom području, mnogi od tih svjedoka su privođeni na informativne razgovore, bili su zarobljenici, hapšeni su i slično i kao takvi po ocijeni ovog suda oni nemaju apsolutno nikakvog razloga da na bilo koji način brane optuženog ali je isto tako bitno da nitko od njih nije rekao da je u takvu situaciju zapao po naredbi optuženog Alije Beširevića, nitko

od njih nije rekao da je optuženi Alija Beširević izdao nalog ili naredbu - pismenu ili usmenu, da oni se hapse, privode i odvođe u logore i zatvore niti je iko od njih rekao da je čuo od bilo koga drugog da je optuženi za bilo koje drugo lice sa područja mjesta koja se navode u optužnici pa i šire izdao nalog, odnosno naredbu da se odvede u logor ili zatvori.

Konačno, da ne bi bilo zabune, iz iskaza svih saslušanih svjedoka sud je na pouzdan način utvrdio i činjenicu da je u periodu koji je obuhvaćen optužnicom civilno stanovništvo naselja T., T.R., Š. i D.L. a koji nisu bili pristalice tzv. AP ZB protuzakonito odvođena u logore i vršena su druga protuzakonita zatvaranja ali ono što je bitno, odlučno i ključno u svemu ovome je činjenica kojom se sud tokom ovog postupka najviše bavio i koju je utvrdio a to je da ni jedan stanovnik pobrojanih naselja i šire nije protuzakonito odveden u logor niti protuzakonito zatvoren po naredbi /ni pismenoj ni usmenoj/ optuženog Beširević Alije.

Iz svega naprijed rečenog, sud zaključuje da nije dokazano da je optuženi Beširević Alija učinio krivično djelo - Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. KZ-a slijedom čega gaje oslobodio od optužbe, na osnovu člana 350. tačka 3. ZKP-a.

Po članu 99. stav 1. ZKP-a, odlučeno je da troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Nijaz Omanović

POUKA O PRAVU NA ŽALBU:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba u roku od osam dana po prijemu ovjerenog prijepisa iste a podnosi se Vrhovnom sudu Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu putem Kantonalnog suda u Bihaću.